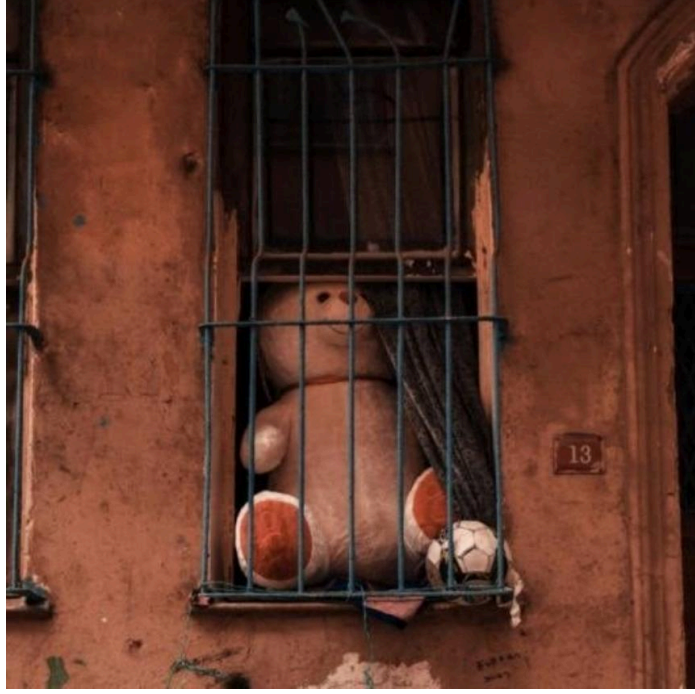

Piraye

– slcn-ylmz · 31 Mart 2025

Gözlerini açtığıında merakla tavana dikili gözleriyle nerede olduğunu kestiremeyen bakışları arasında saat öğleye doğru geliyordu.

Sağ koluna tüm öfkesini dindirip sakinleştirmek için bir iğne daha vuruldu ve böylece kendini uykunun kollarına teslim ediverdi.

Hastane koridorlarında birbiri ardına yükselen ağlamaklı sesler yürek burksa da yemek kokuları çalışanların, hastaların ve birkaç hasta yakınının iştahını çoktan kabartmıştı bile. Herkes bugün yemekte ne olduğunu merak eden gözlerle gelecek yemek servis arabasını bekliyordu. Nihayet gelen yemek servis arabasından yiyeceklerini alan hastalar, birkaç hasta yakını ve çalışanlar zil çalan karınlarını doyurmanın rehavetiyle uyku saatine kadar olan zamanı güzel değerlendirmenin yollarını aramaya koyuldular: Kimi boya kalemlerini, kimi enstrümanını çıkardı, kimi kendi kendine koridorda yirmi tur atmaya söz vermiş, turu tamamlamaya koyulmuştu. Küçük bir kısım jest ve mimiklerinden anlaşılacağı üzere koyu bir sohbetle zamanı taçlandırmaya niyetliydi.

Yelkovan akreple doksan derecelik açı yaparken saat akşam dokuzu gösteriyordu. Ardından hemşirenin sesi tüm odalarda ve dahi koridorda yankılanmaya başladı: "Aykut Bey, Piraye Hanım, Dila Hanım, Zeynep Hanım, Hasan Bey, Enver Bey, Nalan Hanım; ilaç zamanı, lütfen bir bardak suyunuzu yanınızda getirmeyi unutmayınız!.."